

De första stegen : dikter /

81 A Br.

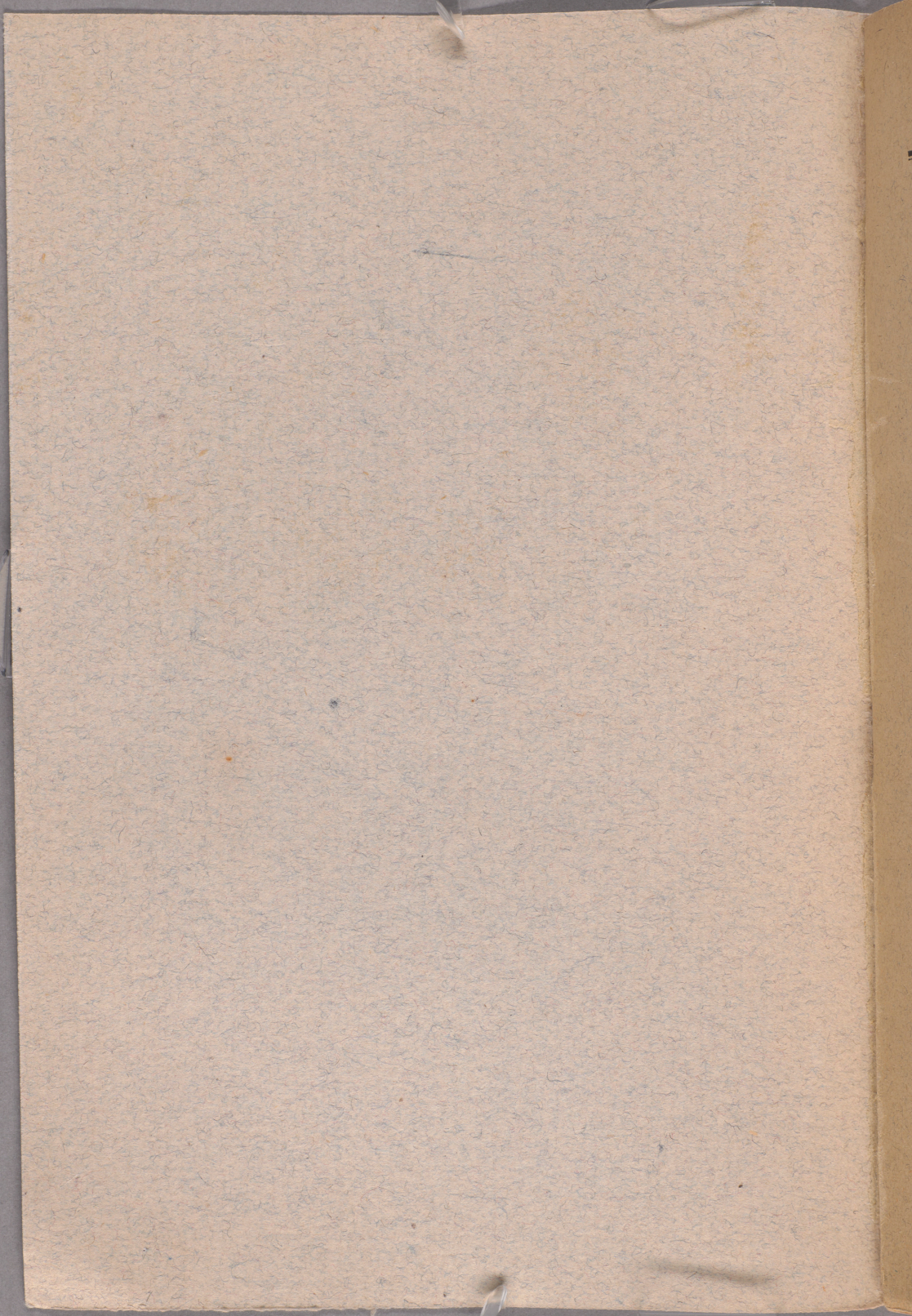

National Library
of Sweden

STEGEN, De första

lit. b.
(Bn)
1891

Larberg
1891

DE FÖRSTA STEGEN.

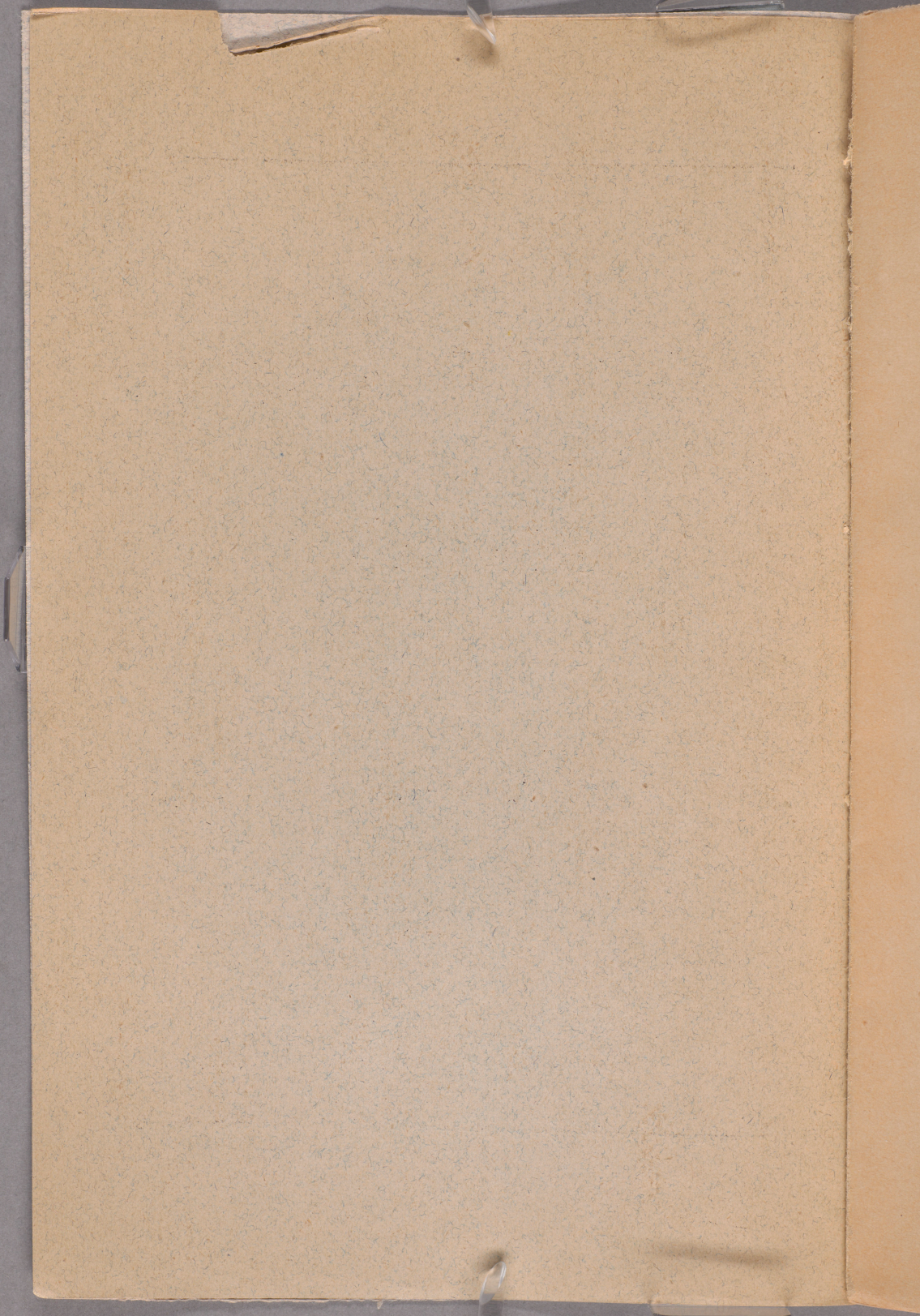
DIKTER

AF

A. E—N.
(15-ÅRIG.)

WARBERG.
J. P. NYBERGS BOKTRYCKERI,
1891.

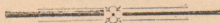
DE FÖRSTA STEGEN.

DIKTER

AF

A. E—N.

(15-ÅRIG.)

DE FÖRSTA STEGEN.

DIKTER

A. F. R.

1891

WARBERG.
J. P. NYBERGS BOKTRYCKERI,
1891.

De första stegen.

En källa bildats uti dalens famn;
Hon var så liten, knappast värd sitt namn.
Hon stod och drömde invid flodens sida,
Den stolta flod, den bullrande och strida.

Hon såg på jätten, hur han drog åstad,
Så mäktigt stark, så öfverdådigt glad.
Sitt första barn hon skulle världen gifva:
Hvad månde väl utaf *det* barnet bliuva?

I hennes hjerta smögo bäfvan, hopp,
Med bönen smögo de mot himlen opp.
O! skulle sorger hennes barn förtrycka?
Var väl att tro, det finge ostörd lycka?

Men barnet ilade från moderns barm —
En bäck så späd; han gjorde ringa larm.
Men på den lille floden hänfullt blickar.
"Du stackars kräk, hur ömkligt du dig skickar!

Osäkert, klumpigt är hvart steg du tar."
Så var hans helsning. Så var bäckens svar:
"Rätt, mina första steg i mycket brista,
Men vet: de *första* äro ej de *sista*."

De följande stöveln

En källa följande till det som lamm
Hon var en liten kappast värd till namn
Hon stod och stämde hand hörens sida
Hon stolta stod den fullnada och stida

Hon sty på fästen hur han drog sånd
En nattigt skick så öfverdrakt glud
Sitt första hand hon skulle verlden gifva
Hvad munde vil ut var parat bliva

I honns- tjotix smaga batten hopp
Med bönen smaga de mot batten opp
O! skulle woyer honnes barn tjuvskak
Var vil till för det naga o-ord tjekak

Hon parntut lada när moders barn --
En bäck så spild; han gjorde rigna barn
Hon på den lille höden nämlig bliskan
Den stackars kråk hur omkliga du dig skikan

Öskert blomigt är hvar stog de tar
Så var hans helning. Så var dockens svar
Hällt mina första steg i mycket brista
Hon var de första äro ej de stida

En liten källa följande till det som lamm
Hon var en liten kappast värd till namn
Hon stod och stämde hand hörens sida
Hon stolta stod den fullnada och stida

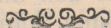
Ömnen och meniskoanden.

Trötta ande, rastlöst du arbetat,
Verldens ödemarker genomletat,
Sökte der i hvarje grusfyld håla,
Om ej äfven guld dess mörker bär;
Ej förlät du heller blicka neder
I det svalg, till dystra djupet leder,
Ty du visste: himmelskt ljus kan stråla,
Starka floder bildas äfven der.

Du är mäktig, ande, till att lösa
Gåtor, hvarur se'n du lugnt kan ösa
Af dess dolda källors vishetsvatten,
Dricka gudakraft och snille då;
Om du öfver verldsmystern vill råda,
Forskande uti dess spegel skåda,
Der det också fins en sol för natten,
Och der himmelen är evigt blå.

Men, o hör! du måste också hvila.
Ej du mäktar, barn, att evigt ila,
Som din fader, genom dessa salar,
Bildade af tomma etern blott.
Men du bär ju örnens starka vingar!
Ack, men sjelfva örnen slutligt svingar
Tröttad åter emot jordens dalar,
Der ock du din hviloplats har fått.

Kom då, ande! Ej jag vill dig illa,
Endast vagga dig till ro så stilla,
Flägta från din tinning hvarje smärta
Och dig vårda som en älskad vän.
Ingenting skall så din sällhet nekas,
Utaf englastämmor skall du smekas;
Men i morgon, med föryngradt hjerta,
Börje du din ädla drift igen.

Känslan.

Hvarfrån är du, väsen fullt af under,
 Barn af evigheter, stunder,
 Skiftande i former tusental?
 Säg, hvem sände dig, att i mitt hjerta
 Amma glädje, amma smärta,
 Än en lärka, än en näktergal, —
 Brusa, domna, ömsom varm och sval?

O, jag vet det, du är just den samma,
 Som upptänder diktens flamma,
 Stark och lågande, i skaldens bröst;
 Sjuder hjertens blod, och vill den djerfva
 Än uppbygga, än förderfva,
 Verlden sarga, verlden skänka tröst —
 Se, han mäktig är: han hör din röst.

Obetvinglig verkar menskoanden,
 Finner verldar uti granden,
 Drager med på sjelfva solens tåg,
 Evigt lif han ser i sjelfva döden, —
 Framtid uti samtids öden:
 Hvem gaf viljan, styrkan i hans hog?
 Ack, uti hans inre gömd du låg.

Du ock lärde ynglinghjertat brinna,
 Ungmän der en himmel finna,
 Hvarom jorden förr ej aning gaf.
 Du det var, som uslingen bevekta,
 När som döden kinden smekte
 Och han fann i bränningen sin graf,
 Lyfta tanken högt från jordens qvaf.

Hotfull står den vilda hämndetolken,
 Svingar mordiskt skarpa dolken
 Att begrafva den i offrets barm;
 Ur två hjertan då två blickar vandra,
 En är bön och hat den andra;
 Men de mötas: bönen, känslovarm,
 Tvingar mördarn sänka blick och arm,

Men hur ofta får du icke känna,
 Huru hett de tårar bränna,
 Som, o känslå, sorgen pressar ut.
 Längtan, o, du vet hvad det vill säga;
 Ega något kärt — och intet ega,
 När ur lifvets bank vår jord till slut
 Får det växta kapitalet ut.

Och när älskadt hjerta dig besviker,
 När en vigtig framgång viker
 Från din sida, och din fröjd med den;
 När ditt ädla uppsåt man förvränger,
 Fördomen sitt gissel svänger
 Öfver dig, att du är sanningsvän:
 O, du vet dock: mycket står igen.

Ja, så mången gång du måste strida.
 Se, martyrens lott är lida,
 Och martyr ju just den ädle är; —
 Icke alla älska ju det rena: —
 Stoffet älskar stoft allena,
 Och det dig en evig tvekamp svär,
 Dyrkande för dig blott lågt begär.

Dock, hvad fruktar du ändå den låga?
 Vål han kan en tid dig plåga,
 Men att krossa dig han ej förmår.
 Och så mycket skönt ju finns bland gruset,
 Ammadt upp af dig för ljuset,
 Som ej vilseledts af mörkrets spår,
 Men med dig till evig seger går.

Verldsdamens klagan.

Jag rikedomar eger,
 som stiga med hvar dag,
 Och hvad min vilja säger,
 Är tusen viljors lag;
 Min tid så snabbt borthastar
 I nöjens famn, så vän,
 Och allt besvär jag kastar
 På andras skuldror hän,

Och likväl, o, mitt hjerta,
 Hur ödsligt, armt du är,
 Hyad outhärlig smärta,
 Den tyngsta tyngd, du bär!
 Ack! Denna tid af yra,
 Hvad är till slut väl den?
 Bortspelta skatter dyra,
 Som aldrig fås igen.

Och dessa lätjans nöjen?
 Blött upphof till förtret,
 Och till förnuftets löjen,
 Till känslans tår, så het.
 Ack! När till nattens hvila
 Från dagens larm jag går
 Och mina tankar ila
 Mot hjertats höljda vår:

Utur dess gömslen smyga
 De ljusa alfer då,
 Och med min själ de flyga
 Mot himlarymder blå.
 I englafyllda lunder
 De vänligt föra mig,
 Och tusen sköna under
 Oss möta på vår stig.

I själens djup då vaknar
 En längtan, heligt varm,
 Och utan ro jag saknar
 Och känner mig så arm.
 Jag tänker: vid hvar stängel
 En annan stängel gror,
 Och till den minsta engel
 Är hvarje engel bror.

Men hvar finns den, som bjuder
 Åt mig en trogen famn?
 Hvar helst en stämma ljuder,
 Hvem hviskar ömt *mitt* namn?
 Väl djupt man hjessan sänker,
 Då man mig kommer när,
 Men männ' på slikt man tänker,
 Om utan guld jag är?

Och då ur hjertat strömmar
Så mången sorgens tår.
Ack, huru varmt det ömmar
För hvad det dock ej når!
Hur vill det icke brinna
Af en besvarad glöd!
Hur längtar det ej finna
En vän i lust och nöd!

Min rikedom, hur gärna
Jag torpets son skull' ge,
Om jag min lefnads stjerna
I honom kunde se!
Den skönaste bland lotter
Jag nämnde min till slut,
Om fritt hos hyddans dotter
Jag kunde gråta ut.

Ballad.

En kyss från den tillbedda sköna han stal.
Men sorgset hon talte: "o, kyss ej så ömt!
En arm' blir min brudgum: du har en rival;
Förlåt, jag så länge min hemlighet gömt!"

"Otroгна!" han skrek. — Men så mildt ljöd dess röst:
"O, hör mig till slut, ej förvärra mitt qual!
Blott sjukdom, ej otro jag bär i mitt bröst,
Men Döden, den mäktige, är din rival."

Fluttfogeln.

Vinden susar sorgset orden:
"Varde stoft igen!"
Löfven falla då till jorden —
Och bli stoft igen.

Liten blomma icke finner
Deras skugga mer,
Och en sakna'ns tår då rinner
Ifrån kalken ner,

Bränd utaf septemberglöden,
 Hennes fröjd är all:
 "Gif, natur, o, gif mig döden!
 Den är ljuf och kall."

Fjäriln redde graf i mulden:
 Vännen mins han nog.
 Snart på mörka griftekullen
 Utaf sorg han dog.

Fogeln såg sin bror försvinna,
 Och han tänkte då:
 "Att ej ensam här mig finna,
 Flyr väl jag också."

Och att söka nya bröder,
 Svang han ur sitt bo.
 Bort till våren uti söder,
 Bort till fröjd och ro!

Så ock menskan slutligt saknar,
 Finner mer ej tröst,
 Så hos henne längtan vaknar
 Ifrån sorg och höst.

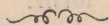
Så till nya vänner anden
 Då från hyddan flyr,
 Och till fjerran ljusa landen
 Gladt sin kosa styr.

—1881—

Lifvets perlor.

Hvad är lifvet väl, om tron ej strömmar
 Genom det? En arm förutan hand.
 Hvad är lifvet utan hoppets drömmar?
 Skepp på haf, som icke visar land.
 Hvad är utan kärleken till sist
 Lifvet? Målarn, som sin syn har mist,

Derför, menska, tro alltjemt och hoppas,
 Slut så vän som ovän till ditt bröst!
 Då skall fridens ros för dig ock knoppas,
 Då för dig sist höjas engelns röst:
 "Du, som jordelotten värdigt bär,
 Följ mig nu, dig himlen öppen är!"

Förbi.

"Hvar höjs han nu, den ljufva drill
 Af liten lärka glad,
 Hvar håller näktergalen till,
 Hvert drog vår trast ästad?"

Och dessa tusen andra små,
 Som röjde sångens väg
 Och spridde glädje kring sig så:
 Hvert ha de flytt, o säg?"

De sutto jublande på gren
 I blomstersmyckad lund,
 Der solen göt sitt milda sken
 I rosig morgonstund.

Då höra de en suck, så vek,
 Som kom den ur en graf.
 Den flyger, lik en vind i lek,
 Utöfver land och haf.

En hviskning ur dess famn hörs gå:
 Det är förbi, förbi.
 Och tusen eko svara då,
 Så doft, så tungt: förbi.

Då tystnar fogelhopens sång,
 Då sträckes vingen ut,
 Och färden blir så lång, så lång —
 Gud vet, när den tar slut.

"Men säg, hvi gulnar löfvet väl,
Förr ju så friskt och grönt?
Hvem är, som rosens purpur själ?
Den fordom log så skönt."

Ack, såg du ej i ödslig natt,
Hur uti brusten sky
En liten enslig stjerna satt
Och gret: förbi, förbi!

I morgon faller vissnadt ner
Det löf, nu trädet bär,
Och bruten liten ros man ser:
Förbi, förbi det är.

"O tala! så oroligt slår
Mitt hjerta hvarje slag:
Hvad är det väl, der försiggår?
Säg, kommer natt för dag?"

Jag känner saknad i mitt bröst,
Mig skänks ej glädje mer,
Ej ljusa framtidsbilders tröst
Mig längre hoppet ger."

Du känner saknad i ditt bröst,
Och oron dväljs deri, —
O lyssna! Hör du denna röst:
Det är förbi, förbi.

Men säg mig då, hvad kommer väl,
Hvart bär det hän till slut?
Du talar dystert till min själ;
O, med din sång sjung ut!

Det är så underligt, allting,
Så olikt mot i går;
O säg mig, — vet du ingenting! —
Hvad är som förestår?

Så må du lyssna till min röst,
Hör ock din dom deri!
*Re'n sommarn flygtat: det är höst,
Det är förbi, förbi.*

Är det gryt en dag.

Re'n natten uti tidens graf sänks neder,
 Se'n ljusets makt dess mörker öfvervunnit;
 Dock är ej dagern full: än sol'n ej hunnit
 Till slut den väg, till horisonten leder.

Men der hon öfver den sig snart skall höja
 Att åt en verldsdel ljus och värme skänka,
 En engel syns; dess vingar magiskt blänka,
 Gestalten sjelf är svept i purpurslöja.

Ser du dess anlet'? Ack, den sorgsna anden
 Det återspeglar. Är hon sorgens moder?
 Nej, ty för mycken mildhet bor i smärtan.

Hvem då? Ah, se! Hon bär ett kors i handen.
Det tålmodets engel är. O broder
 Kom, korset bärom vi i våra hjertan!

Hvem tar emot lyckan?

O, hvad helga känslöströmmar
 Rinna genom diktens drömmar,
 Famna himmel, famna jord!
 Sanningsskeppet med dess bölja,
 Styrdt af kärleken, plår följa;
 Dygd och frid är last ombord.

Lasten går från himlens bygder:
 Friden och de rena dygder
 Der sin första daning fått;
 Englar utaf ljusets fader,
 De till jordens myriader
 Sändas till att göra godt.

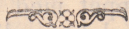
Det är kärleken, som beder
Till den högste: gif dem neder!
Menskorna behöfva dem.
Jag i sanningen, min skuta,
Skall dem säkert innesluta,
Föra till det nya hem.

Ack, ej bör man ängslig vara!
Till den väg, som vi befara,
Mörkrets makt ej tillgång har;
Och om vi än blindskär möta,
Vi mot dem ej skola stöta:
Sanningen för allt går klar.

Och så ifrån himlens hjerta
Mot dess brud, den sorgsna Herta,
Skickar skaparen de två —
Dygden, friden, att ur gruset
Lyfta menniskan mot ljuset,
Mot de höga rymder blå.

Hastigt, hastigt strömmen rinner;
Snart till jorden skeppet hinner,
Vill i hamn att lossa då — — —
Men, ack! Mot din egen lycka,
Jord, hur kan så lugnt du rycka
Och den skonlöst sönderslå!

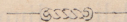
Hvarför väl, o hjerta, drömma,
Låta känslöfoden strömma
Med sitt skepp från himlen än?
När du verkligheten famnar,
Ack! Den eger inga hamnar —
Endast klippor eger den.

Förgät-mig-ef-blomman.

Du blomma täck, jag hör ditt namn,
Jag ser din färg, så blå:
Då sluter jag dig ömt i famn,
Och då jag tänker så:

Äck, detta ord, till namn du bär,
 Jag *henne* en gång sagt,
 Och detta hopp, hvars färg du bär,
 Var ock i bönen lagdt.

Förtrostan.

Hvi knotar du, dolda smärta,
 Hvi tynger du så mitt bröst;
 Hvi lägger du väl, o hjerta,
 Den sorgsna ton i min röst?

Af jordens leende gåfvor
 Ej har jag fått mycket väl.
 Dock, ligga ej dyrare håfvor
 På djupet utaf min själ?

Ej bör jag väl klaga öfver
 Att jorden mig vän ej gaf:
 O, finns det ej En deröfver,
 Som mera mig håller af!

O hjerta, hvad guld uppväger
 Den skatt, du af himlen fick?
 Ej finns, då ej vän du eger,
 En stund, ja, ett ögonblick.

Vid stranden.

Slut dig, o, slut dig, min smärta,
 Öppna, o bölja, din famn så blå,
 Låt mitt oroliga hjerta
 Vid ditt oroliga hjerta slå
 Ett ögonblick!
 Öppna, o bölja, din famn så blå!

Låt mig så sjunka, o bölja,
 Sjunka i ödsliga djupet ned;
 Må du mig sorgfälligt dölja,
 Lyse du öfver min hvila fred!
 O, låt mig få
 Sjunka i ödsliga djupet ned!

Må man mig gerna förglömma!
 Blif dock, o bölja, still en minut,
 Så att din spegel må gömma
 Dragen, jag bar vid min lefnads slut!
 Oro din lust —
 Blif dock, o bölja, still en minut!

Ty kanske gryr dock den dagen,
 När som *han* finner den flyddas graf;
 Visa då honom de dragen,
 Visa, hvad uttryck dem sorgen gaf!
 Tälg så hans blick,
 När som han finner den flyddas graf!

Svighets-blomman.

Étt sommarminne.

Der reste sig rosenbuskar
 I strålande purpurkolt,
 Och praktfulla georginer
 Der skådade kring sig stolt.

Och tusende andra blommor
 Der växte så fagert opp.
 De sträfvade alla mot höjden
 I brådiskande högmödslopp.

Det var så skönt att få skåda
 Den värdiga, stolta prakt,
 Den grep i djupet af själen
 Med oemotståndlig makt.

Jag sträckte min hand mot rosen —
 Men, ack! min tro var för god;
 Jag visste ej då, hvi blomman
 Så ofta är färgad i blod.

Då fann min blick georginen;
 Jag böjde mig ned mot den:
 Den sköna måste ju dofta!
 Dock, jag blef sviken igen.

Halft ledsen och halft förtörnad,
 Jag ämnade åter gå:
 På skimrande ögonfägnad
 Ej tiden man spilla må.

Då kom jag att varseblifva,
 Längst ut vid rabattens kant,
 Ett blomster, så menlöst och enkelt,
 Och dock så "strålande grannt".

Ej egde det tusen färger,
 Som äro en stolthets stöd,
 Men oskuldens hvita och skära,
 Och kärlekens färg så röd.

Jag bröt den älskliga blomman,
 Den doftade, ack! så skönt;
 Jag förde den med mot hemmet
 Uti en bukett af grönt.

Men länge jag icke vandrat,
 Förr'n all den grönska, jag bar,
 För solens brännande strålar
 Förbleknad och vissnad var.

Hvad skulle jag nu väl göra?
 Mitt sorgsna beslut var kort;
 Jag lyftade redan handen
 Att kasta det döda bort.

Då föll min tanke på blomman,
 Så ljuft den ju lett mot mig;
 Och i mitt hjerta det kändes:
 "Hur kunde jag glömma dig!

Om än du re'n börjat vissna,
 Jag vill dock taga dig med,
 Att evigt få dig behålla,
 Dig lägger i pressen ned."

Och tröstad behöll jag ännu
 Buketten uti min hand,
 Dock ryste jag att få skåda
 Min blomma död deribland.

Men hur blef jag ej förvånad,
 Hur hjertligt förnöjd och glad,
 När henne jag såg ånyo,
 Med friska, leende blad!

Och se! Ej var hon densamma,
 Som gömt sig så blyg och böjd.
 Ett öga, upplyft mot höjden,
 Hon lyste af himmelsk fröjd.

Och, tjusad och rörd, jag tänkte:
 "En engels klädnad hon bär,
 Med kärlekens färg, den röda,
 Och oskuldens hvit och skär."

Och uti min själ en hviskning
 Jag tyckte mig höra då,
 Och oemotståndligt kom den
 Att öfver min tunga gå:

"O människor, denna blomma
 Är skapad att visa er
 Det enda åt evigheten,
 Den döende tiden ger.

Så veten då: allt ert högmod,
 Allt fåfängt, som bor hos er,
 Det lyser för ögonblicket —
 Se'n finnes det icke mer.

Men hvad I så djupt förakten
 Och tyngen till jorden ner,
 Sig snart för evigt skall resa
 Och stråla högt öfver er.

Ty kärleken, ljuf, fast blygsam,
 Och oskulden, mild, fast böjd,
 De äro två fridens englar
 Från blånande himmels höjd.

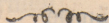
Och se'n de med fromma hjertan
 Förent sig, i dufvohamn
 De skynda med dem tillbaka
 Att slutas i ljusets famn."

— — — — —
Dag och natt.

Helig tystnad råder,
 Utaf himlen skänkt,
 Uti sömnens stillhet
 Är allt lif försänkt;
 Vänlig silfvermåne
 Blickar ner med frid:
 Det är natt derute,
 Det är hvilans tid.

Hör du hanegället?
 Dagens bud det är,
 Bud om tusen mödor,
 Tusende besvär;
 Lifvets bölja väller
 Med förnyadt lopp.
 Hvad är i dess sköte?
 Glädje, qual och hopp.

Broder, må du älska
 Dag som natt med fröjd!
 Hör dock en gång skalden,
 Se hans tanke röjd:
 Lifvets urverk bjuder
 Sällan någon ro:
 Ljuf är dödens stillhet
 Uti fridens bo.

Vintertid.

Ikläd lifslustens hjälm, fatta krafternas sköld,
Nu till nordmannakamp dig bered!
Se, med isarnas sådd, med den hungrande köld,
Stormar Bore från fjellarna ned.

Hvem kan mota hans fart, hvem kan krossa hans mod,
Hvem kan hindra hans härjande hand?
Se! Han tvingar i bojar den mäktiga flod,
Fäller träd, bryter blomster på strand.

Men till kamp dig bered! Vet, att pröfningens dag
Står för dörren: den leken blir hård;
Kring den rytande björn fatta säkert ditt tag —
Vill du skydda ditt hem och din gård.

Gif ej efter en tum, stå blott tappert emot,
Men slut motgången hurtigt i fann;
Med ditt stolta förakt möt det ljungande hot:
Vet att häfda ditt ärliga namn!

Då skall snart blifva frid der som stridshanen gol:
Ej med jemnstarka håller man slag.
Men för midnattens måne, för middagens sol
I bekräftan ert fostbrödralag.

Och det höjes af nordmannastämmor ett brus
Ifrån kretsen vid flammande härd:
"Kan för vintern vi skydda vår grund och vårt hus,
Vi väl ock skydda norden för svärd."

Berserken.

Väldigt han kämpar,
Den grymme berserken,
Farer till Odin
Strax på stunden
Mången annars
Så dråplig kämpe

Vid den tunga,
 Blixtrande klingans
 Blodiga kretsgång.
 När raseriet
 Brusar i låga opp,
 Utan sköld,
 Utan hjälm och brynja,
 Men med kraftens sköld,
 Och med modets pansar i barmen,
 Den jätterasande
 Rusar blindt emot
 Tätta leden;
 Måttade spjuten
 Bräcker han sönder
 Såsom halmstrån,
 Med blotta händern;
 Träffas den väldige
 Af bågens son,
 Den jernskodda pilen,
 Eller af yxors
 Klyfvande eggår:
 Inga smärtor
 Dock födas af slagen;
 Ty den fradgande
 Mordpassionen
 Dem alla förqväfver.

Men när till slut
 Det sjudande blodet hunnit
 Så småningom svalna
 Och dess brusande lopp
 Blifvit den vanliga,
 Jemna färden:
 Är raseriet
 Såsom en dröm försvunnet,
 Och den obetvingliga
 Kraften lemnat
 Rum för svaghetens
 Ruslika domning,
 Med dess tankehöljande
 Töckendimmor.
 Och då dignar
 Maktlös mot marken
 Den hårda armen;

Och handen raknar,
 Orkande mer ej
 Fanna den drypande
 Klingans fäste;
 Och tröttade sjunka
 De nyss under kampen
 Flammor skjutande
 Ögonen ned
 Bakom de lyckta
 Portarnas skymning.

Nu med lätthet
 Skulle sjelft barnet kunna
 Gifva den fruktade
 Nådestöten:
 Nemligen om der
 På korpfylda platsen
 Ännu i lifvet
 Ett enda väsende
 Funnes kvar.
 Men berserken
 Slutar icke
 Det svarta dådet,
 Förrän hvarje
 Bloddropp är sugen.

—1881—

Samvetsfriden.

Månen tittar fridfullt genom rutan,
 Barnet ser sin vän och ler;
 Modern sjunger vaggesång vid lutan,
 Barnet än i drömmen ler.

Åter tittar månen genom rutan,
 Barnet ser sin vän och ler;
 Modern sjunger *sorgesång* vid lutan, —
 Barnet in i döden ler.

Strid.

Ur kanoners käftar dundren bryta
 Oupphörligt med förderfvets bud,
 Fruktansvärdt dess vilda stämmor ryta,
 Lik en åska, sänd af hämnens gud.

Och granater sprutas ut, der hären
 Är som allra tätast sammanträngd;
 Tusen dödar ila ur gevären,
 Svärden blixtra uti blodig mängd.

Och de rusa fram, de vilda hopar;
 Raseriets yra fattat eld,
 Hemskt vid kampen hatets stämma ropar,
 Vän ses hämnas, hämnaren blir fäld.

Hvarje åder söker man att tömma:
 Lifvets rosor dödens liljor bli, —
 Allt, som nämnes blod, skall strömma, strömma,
 Smärtans kalk man gör från botten fri.

Och dock! Är ej detta samma skara,
 Som helt nyss för tigern häpnade,
 Som gaf lejonet det namn att vara
 Största vilde, världen än fick se! — — —

Skymning faller daggtung öfver nejden,
 Der nordvestern stryker fram så kallt.
 Den är kämpad ut, den hårda fejden,
 Borta är dess gny; och tyst är allt.

Se! Då svingar utur brusten stjerna
 Fridens engel uti Dödens spår.
 Skön som hon är ingen nordens tärna,
 Mild som hon är ingen söderns vår.

Och hon ser de fallne an; dess öga
 Skymmes af en sorgens vemodstår;
 Och hon lyfter blicken mot det höga —
 Tyst! En suck från hennes läppar går;

"Menskobarn, I arme, ack! med smärta
Skådar himlen eder mörka dag.
I, med hämnd och vrede i ert hjerta,
Hafven hållit drabbning, hållit slag;

Hafven mördat. Hvad? O, bäfven, bäfven!
I, som samma Eva en gång födt,
Hvems den undergång, I eftersträfven,
Hvems det hjerta, vid ert stygn förblödt?

Ack! I stridens örnar, ett och samma
Är ert ursprung: bröder ären I.
Fast ej lika edra vanor stamma,
Bör ni derfor gifva hatet di?

Hör, o menskobarn, så sluta striden,
Låt ej hatet mer i barmen gro!
Innan dess du aldrig finner friden,
Innan dess får ej ditt hjerta ro."

❦

Dygd och rikedom.

I en enslig dal satt Dygden.
Lycklig, och dock arm hon var,
Ty den ringa fosterbygden
Inga gyllne skördar bar.

Fromhet lyste ur dess öga,
Menlöshet i själen låg,
Man på anletet, det höga,
Hoppets klara solsken såg.

Dock, försakelsernas börda
Henne slutligt vardt för tung.
Redan blefvo suckar hörda:
Hvar är kraften evigt ung?

"Hör, o himmel, mina böner!
Dalen är mig allt för trång:
Hvad så mången annan röner,
Gif det ock till mig en gång!

Gif mig rikedomens gåfva,
 Gör på mitt bekymmer slut!
 Och jag vill dig evigt lofva
 Och dig tjena som förut."

Så hon bad. Och himlen täcktes
 Lyssna till den qualda nöd;
 Och med mildhet henne räcktes
 Då helt snart ett bättre bröd.

Skild från fattigdomens smärta,
 Lefde hon med verlden gladt;
 Än hon bar dock samma hjerta,
 Var dock tron dess bästa skatt.

Men i lastens ystra hopar
 Blir hon knuffad in till slut,
 Hör, hur frestelsen tillropar
 Outtröttligt: "dåre, njut."

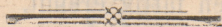
Och hon faller — och hon njuter;
 Lustens fordran blir dess lag,
 Lasten vildt i fann hon sluter,
 Glömdt är snart dess eget *jag*.

Och så flyr dess tid, och grafven
 Redan sig i fjerran ter;
 Bräckt i förtid, stödd vid stafven,
 Snart hon tynar af allt mer.

Bittert, bittert får hon känna
 Ånger, blygd och samvetsqual,
 Djupt i hennes själ de bränna,
 Skarpa lågor utan tal.

O, hvad skänkte öfverflödet?
 Njutningen, o, hvad var den?
 Hellre, hellre knappa brödet
 Med blott himlen till sin vän.

Yfs ej! Sök allen' Guds ära;
 Då är du i ringhet stor.
 Sök ej jordisk lycka bära;
 Den är tyngre, än du tror.

Han vid hennes graf.

O, mitt hjerta, hvarför söka gömma,
Hvad du dock ej gömma kun till s'ut?
Gråt i stället! Far ej tåren strömma,
Strömmar icke heller sorgen ut.

Sök ej dämpa denna varma låga,
Som dess mera hastigt dig förtär!
Gråt! Ty vet: vulkanen ser sin plåga
I den lava blott, som än han bär.

Hon är borta, är ej mer din tärna!
Ve! Din sol för alltid flytt från dig;
Du ej finner mer den milda stjerna,
Som i mörkret lyste upp din stig.

Hon en engel kom från syskonfriden,
Likt en daggdemant till blommans knopp,
Men förr'n ännu morgonen var liden,
Bars hon åter till sin himmel opp.

Gråt då, o, mitt hjerta, ty att sakna
Under tårar, det är lycka blott;
Gråt! Du ser de ljufva minnen vakna,
Glömsk, att deras verklighet förgått.

Klaga, hjerta! Men, ack! Gråt allena,
Hoppas — då är fridens dörr på glänt —
Tills dig himlen evigt skall förena
Med hvad här du endast flyktigt känt.

Eremiten.

I ödemarken stod ett tjäll,
En hydda, ack! så rirga;
Väl fans en dörr, en spiselhäll,
Men möbler, fönster inga.
Hvem bodde der, hvem hörde dit?
Ack, blott en fattig eremit,

Han lefvat der i många år
 Af ostörd ro allena:
 Allt intill sina gråa hår
 Han velat Gud blott tjena. —
 Det var en jultid, så skön;
 Han satt försjunken uti bön.

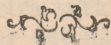
Han bad, hvad fromheten begär,
 Om tillgift och försoning,
 Att efter slutadt dagsverk här
 I himlen få sin boning;
 Han bad för sina likars väl:
 Han bad för hvarje likes själ.

Ack, huru varm den bönen gick
 Till *Honom*, himlasonen!
 I hvarje liten stjernas blick,
 Och hos den bleka månen
 Det strålade så mildt, så godt;
 Helt visst den gamle de förstätt.

Men som han satt med tanken än
 I drömmars rymd, den vida,
 Stod plötsligt ålderdomens vän,
 Stod döden vid hans sida.
 Och engeln nickade och log,
 Han tänkte: "*här* du lefvat nog".

Den gamle lyfte blicken opp
 Mot himlen, hjertats trängtan,
 Den brann af ett odödligt hopp,
 En varm, en helig längtan.
 Men ögat slöts, det blef så matt.
 Han dog uti den stilla natt.

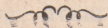
Men på hans graf en härlig vård
 Den friska grönska bringar:
 Små glada foglars tempelgård,
 Der sängen alltjemt klingar.
 Hvar fick en konung, säg, o vän
 En minnesvård, så skön som den?

Hvem är starkast?

Bygdens skönsta ros, helt nyss utsprucken
 I sin fulla, ungdomsfriska fågring,
 Emma än gick fri: ej hymens löften
 Sköna, underfulla kärlekslöften,
 Med sin trollmakt henne ännu fångslat.
 Fastän redan trenne ynglinghjertan
 Bjudit henne sina lågors värme;
 Fastän Amor mot dess barm re'n skjutit
 Mången pröfvad pil från hårdspänd båge,
 Var dock allt förgäfves: lågor smälte
 Icke isen bort ifrån dess hjerta,
 Amors pilar studsade mot barmen,
 Smögo skamsne ned i kogret åter.

Men då vredgas liten Amor; motgång
 Var ett ord, som knappast förr han kände.
 Mot sin verkstad styr han häftigt stegen,
 Smider så en pil med dubbel omsorg:
 Dubbelt stark och dubbelt mera spetsig,
 Än som annars var hans bruk. Glad ställer
 Han med den i kogret åter färden
 Bort till Emma, der i hyddans stillhet
 Hon i drömmars djup försjunken sitter.
 Tyst, försigtigt han sin båge tager,
 Läger pilen på och spänner dubbelt,
 Sigtar, sigtar än en gång — och skjuter.
 Se! Då purpras Emmas kind, och barmen
 Likasom af smärta, uti vågor
 Börjar häfva sig; ty dolska giftet,
 Som i pilens udd låg gömdt, upptänder
 Hemskt en eld i ungmöns kalla hjerta.
 Och hon erfar då en oförklarlig,
 Häftig trånad, suckar tungt; hon lider.
 Men den stygga Amor triumferar.
 Segern hans! Stolt går han fram till Emma,
 Hviskar i dess öra öfvermodigt:
 ”Hvem utaf oss båda är väl starkast?”

Engelmanns sista natt.

Tyst och lyssna! Tornets stämmor ropa
 Midnattstimmans långa stunder ut; —
 Se! Hän öfver himmelen sig hopa
 Mörka molnen utan gräns och slut. —
 Det är natt; allt som har lif nu hvilar
 I sin syskonbädd på sömnens arm: —
 Säg då, mörka aning, hvi du ilar
 Bort så orofull ur sömnlös barm!

Hvad, han svarar ej! Vill han fördölja
 Något hemskt? Jag måste veta det!
 Fantasi, må du som skuggan följa
 I den dystres lätta andefjät!
 Bra, så der, nu står du vid hans sida.
 Hu! Han är ett spöke visst och sant
 Icke lär han någon ann' förbida,
 Än den bleka sorg, sin anförvandt.

Men *wer da!* Hvem är det, som sig närmar,
 Hvems gestalten, som går fram så tyst?
 Väl en vålnad, som naturen härmar,
 Fridlös hamn af någon, döden kysst?
 Nej, ej så; det är ju verkligheten,
 Det en menska är — och hvem, o se!
 Det är *han*, är Ingelman, poeten,
 Alsklingen bland himlens utvalde.

Men så sent? Ack, ibland glade bröder
 Hvad är väl ett jordiskt ögonblick!
 Hvem, när såväl själ som drufva glöder,
 Gåfve akt, om tusendet förgick? —
 Nu han styr, de milda toners lyra,
 Drömmande, mot hemmet sina steg;
 Dock! Ej dit: den väckta skaldeyra
 Drager honom bort på orätt väg.

”Se, hvad är väl det, den vida yta,
 Höljd i mörker blott och ödslighet?
 Intet ljud? Jo, dystra suckar bryta
 Ur dess inre; — var det nå'n som gret?”

Hu! — — Ah, vänta — —! Gåta, mörka gåta.
 Sök att rädda dig! Du fången är.
 Ändtligt nyckeln, som skall dig upplåta,
 Som skall blotta, hvad du innebär!

Så, nu är jag tätt invid din sida,
 Och nu tämjer jag den strida elf.
 Nu förstår jag dig, du mörka, vida:
 Du är alltet, du är världen sjelf.
 Rätt ja, verld, du *måste* sådan vara
 I ditt innersta, jag visste det;
 Ljus och fröjd, ack! det är bländverk bara,
 Är som hägring uppå öknens fjät.

Ja, den djupa suck, som i mitt öra
 Smyger kring med dofva eko än.
 Och den sorgens stämma, jag fick höra —
 Ack, din röst jag känner väi igen.
 Dock, mitt hjerta det med visshet säger,
 (Dölj ej skatten längre i ditt flor!)
 Du *en* plats så rik och lycklig eger:
 Himmelen, der *Han*, ditt upphof, bor.

Och till Honom skall min ande svinga
 Hän en gång, från mörkret åter fri,
 Vid Hans fot skall då min lyra kinga
 I en mera ljuftlig harmoni — — —"
 Så vid Mälarns vatten skalden drömde,
 Der mot djupet stirrande han stod,
 Han sin fantasi i dikten tömde,
 Och hans själ var eld och eld hans blod.

Och som han sig än i drömmar sänker,
 Se, då skingras molnens flock, så grå,
 Och en stjärna uppå fästet blänker,
 Speglande sin bild i hafvets blå.
 Men mot bilden skalden tjusad breder
 Fammen! "der, der är Han ju!" — ett hopp.

— — — — —
 Ack! En jordens stjärna blott gick neder
 Att som himmelsk gå förklarad opp.

Dit!

Min fosterbygd, farväl, farväl!
 Nu skall jag lemna dig:
 En helig längtan i min själ
 Till fjerran drager mig.

Du land, som endast tanken sett,
 Men ej mitt ögas ljus,
 Men som dock jemt emot mig lett
 Och sinuet satt i rus;

Du land, der mina fäders hem
 Har stått och står ännu;
 Till dig jag flyr, till dig och dem,
 Som grafven sluter nu.

Jag kan ej trifvas längre här,
 Fast här jag uppväxt har:
 Min rätta fosterbygd ju är
 Der mina fäders var.

De gått och lagt sig ner till ro,
 Som trötta vandringsmän,
 Men ostördt deras andar bo
 Kring öde hyddan än. —

En pilgrim lik, som söker nå
 Det dyra korsets fot
 Att under helig andakt få
 För qual och mödor bot:

Jag vill, se'n dagens röst är stum
 Och hennes sol gått ner,
 Ibland de tysta hvilorum,
 Dit endast friden ser,

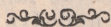
Bland hvita marmorgrifters rad
 I ljufva drömmar gå,
 Och vara lycklig, vara glad,
 Och fridfullt minnas då.

Och höres då en vindflägts sus
 Ifrån en myrtengren,
 Den stilla silfverbäckens brus
 Bland blomsterlanden se'n:

Det är en andehviskning, blott
 I själens djup förstådd,
 Ett eko af det lif, som gått
 Med liens mogna brodd.

Och minnen från en gången tid,
 En lyckligare, då
 Förqväfva mörka molnens strid
 Å tankehimlens blå.

Och glädjens sol då flammar opp,
 Så strålände på nytt,
 Och uti ljus och frid och hopp
 Blir sorgens natt förbytt.

Balder.

O Nanna, du trofasta maka,
 I gudar, hvi sörjen I än?
 Snart är han ju åter tillbaka,
 En brudgum, en broder igen.

Du menska, som famlar i gruset,
 En slaf, utan rast, utan ro,
 Lyft åter ditt öga mot ljuset,
 Var tålig och hoppas och tro!

Ty evigt ej mäktar väl döden
 Att qvarhålla rofvet hos sig.
 Han kommer, Han kommer! Ur nöden,
 Ur tvånget förhjelper han dig.

En gång, när, o gudar, från höjden
 I störtats af fiendens mängd,
 Af ondskan, den fordom I böjden,
 Och menskan från jorden är stängd;

När Ragnarök, vigrdslätts-striden
 Re'n sett sin förfärliga skörd:
 Då kommer ånyo med friden,
 Med lifvet den himmelska börd.

Ty Hela, gudinnan, som gömmer
 På nornornas vinst vid sin barm,
 När verldsalltet sjelft sig fördömer,
 Dräps ock af förintelsens arm.

Och fri ur dess sköte Han svingar;
 En strålande morgon har grytt.
 Han reda i Kaoset bringar,
 Och gudarne uppstå på nytt.

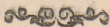
Och *Nanna*, den älskande, ljufva,
 Har åter sin *Balder* hos sig:
 Glad vandra de, dufva vid dufva,
 På kärlekens ändlösa stig.

Och åter ett paradys vorden,
 En evig, förtjusande vår,
 Ses, plötsligen framtrölad, jorden,
 Der lycksalig menniska rår.

Och se! Med den himmelska borgen
 Hon blifver ånyo en bror,
 Ty längre ej splitet och sorgen,
 En skiljmur, emellan dem gror. —

O *Nanna*, du trofasta maka,
 I gudar, hvi sörjen I än?
 Snart är Han ju åter tillbaka,
 En brudgum, en broder igen.

Du menska, som famlar i gruset,
 En slaf, utan rast, utan ro,
 Lyft åter ditt öga mot ljuset,
 Var tålig och hoppas och tro!

Den första ångern.

"Moder, moder, hvilken smärta,
Hvilken oro i mitt bröst,
O, det känns så tungt, mitt hjerta,
Hvad det längtar efter tröst!

Hvadan komma dessa tankar,
Som så gruffligt plåga mig?
Moder, blif mitt räddningsankar,
Jag vill finna skydd hos dig!

Ack ja, slut mig då i famnen,
Låt mig gråta ut i den!
O, jag känner, i den hamnen
Kommo inga stormar än."

Arma barn, hvar har du varit,
Hvad har uppskrämt så din själ?
Har du något ondt erfarit?
Säg då, hvi du ej mår väl!

"Jag sprang lustigt kring i parken,
Då en liten sparf jag såg
Muntert hoppa fram på marken;
Strax det brände i min håg.

Jag begynte närmre tåga:
Gå på jagt, hvad härlig lott!
Stadigt lyfte jag min båga;
Död låg spariven för mitt skott.

Men när pilen hastigt ilar
Mot dess hjerta, blir det mig,
Ack, som skulle tusen pilar
I mitt eget borra sig."

Ah! Du arma, jag förstår dig.
Men hur skall du finna tröst!
Samma smärta ännu når dig,
Fast du ligger vid mitt bröst.

Barn, en storm den frid är vorden,
 Du tillbaks så varmt begär,
 Sök dock ej dess hamn på jorden,
 Ack, den finnes icke der.

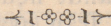
Men dock, kom i modersfamnen,
 Torka bort din heta tår!
 O, jag vet den trygga hamnen!
 Älskling, bed ditt *Fader vår!*

Harmoni.

Ute hösten diktar
 På sin afskedssång,
 Regnet alltjemt riktar
 Sina floders gång;
 Sköflad är hvar krona,
 Vissnad blommors rad;
 Ifrån öde bona
 Foglar dra åstad.

Arma menskohjerta,
 Se din spegel der!
 Han din egen smärta
 Troget återger,
 Så, när glädjen, trösten
 Flytt med sommarn re'n,
 Kommer mulen hösten, —
 Kommer vintern se'n.

Sång till Döden.

Dig, Död, så gerna sjunger jag!
 Mitt hjerta är så fullt i dag,
 Så varm, så full min ungdoms yra.
 Men fast min vilja styrka svär,
 Väl ringa min förmåga är,
 Och kanske klingar matt min lyra.

Men dock, o Död, tag mot min sång!
 O, hjerta, huru mången gång
 Har du ej dig förhasta låtit!
 "Ett barn är födt, det blifver dop".
 Du fröjdadt dig vid detta rop
 Och — tårar öfver döden gråtit!

O, Död, blott dig hör ljuvlet till.
 Må verlden säga hvad hon vill:
Det skall hon dock ej kunna jäfva.
 Ty hvem är du, om ej det bud,
 Uti hvars famn till ljusets Gud
 Vi lugnt mot hans förening sväfva?

Vi ega här en trofast vän:
 Vi älska, älskas ömt igen;
 Då kommer du: vår vän försvinner.
 Vi sörja då, vi klaga då,
 Men glömma, vilja ej förstå,
 Att snart hvarann' man återfinner.

Att du med sorgen ej är sänd;
 Och att den penseln är förvänd,
 Som dig så fasansfull utmålar:
 Med dessa allvarsamma drag,
 Der hemskt en obevklig lag
 Förtäljer blott om hufvudskålar;

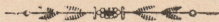
Att du den engel är, så mild,
 Med frid blott i sin ansigtsbild,
 Som kärleken sändt ned af höjden:
 Den engel, som från qual och nöd
 Och stoftets kedjor anden bjöd
 Till friheten och himlafröjden.

Hur bitter är ej moderns tår,
 När vid sitt döda barn hon står,
 Sin lefnads hopp, sin lefnads lycka!
 Dock, hennes önskan var dess frid:
 Hvem kan väl undan sorg och strid
 Så väl som du ett offer rycka?

Och huru ljuf är ej din röst,
 När du åt ålderns vissna höst
 Anyo vår, en evig, bjuder!
 Hur svalkande är ej den hand,
 Du lägger öfver pannans brand,
 Hvarinom feberns låva sjuder!

Ack ja! Du är så rik, så skön.
 Jag älskar dig! Du är min bön,
 Min längtan blott för dig är vaknad.
 O, blott jag redligt vandre här!
 Då vet jag: när din tid är när,
 Jag lemnar jorden utan saknad.

Och bör man *Döden* kalla dig?
 Är du väl icke förr den stig
 Från lägsta till det högsta lifvet?
 Det himmelska föreningsband
 Tillbaks oss drager till det land,
 Oss blef i tidens ursprung gifvet?

Allt jag mistat, allt jag funnit åter.

"Flicka, hur kan du så ständigt sjunga,
 Ständigt vara nöjd och glad till sinnes?
 Re'n ju i din späda lindeålder
 Dog din moder, och din fader följde
 Ju så snart och fick sitt bo i grafven.
 Se'n blott en du hade, som dig hjälpte,
 Som beskyddade din svaga telning,
 Att du ej utaf bekymrens stormar
 Skulle brytas likt en liljestängel,
 Ensligt stäld för sommarns hagelskurar.
 Ja, en trogen broder vid din sida
 Egde du. Ack! För att *icke* ega
 Var det dock, men för att bittert sakna,
 Ty ock han ju utaf liemannen
 Snart blef bergad in i mörka ladan.
 Och så står du ensam nu i verlden
 Ensam dock ej blott, men arm och fattig;
 Säg, hur kan du då väl lycklig vara?"

Ack, jag ser din undran. Obesvarlig
 Tror du frågan vara; men så enkel do
 Men så lättutredd den är. Så hör då
 Allt jag mistat, allt jag funnit åter,
 Moder dog då än jag låg i lindan,
 Fader följde henne snart i grafven,
 Och min broder, enda stödet sedan,
 Ock till slut blef skörd åt liemannen.
 Ej nog dermed: jag blef ärm och fattig,
 Egde icke bädd till nattens hvil,
 Icke eld att värma frusna lemmar,
 Icke stugans skydd för regn och stormår.
 Men nu har jag allt, fast du ej ser det,
 Vet då: jag har *honom*, jag har Einar,
 Och i honom har jag fader, moder,
 Och en brodersfamn, som ingen tröfast,
 Uti honom rikedom jag leger:
 Derfor är jag som en fogel lycklig,
 Derfor sjunger jag så många visor,
 Är jag ständigt nöjd och glad till sinnes.

Den döende.

"Det ringer till bön
 I himmelens salar."
 O lyssna! Hur skön
 Är stämman som talar!
 En engels det är;
 Så härligt den bär
 En sällhet, en frid till mitt bäfvande hjerta. —
 "Det ringer till bön,
 Hör orglarnes dån!
 O kom, du är fri från den jordiska smärta!

Man väntar på dig.
 O, gif mig då handen!
 Vi styre vår stig
 Mot soliga landen!
 Se, jag är ett bud
 Från ljuset, från Gud.
 Hans lof skola himmelens englar nu sjunga
 Och höja den bön,
 Så helig, så skön,
 Om tröst för de jordiska sorgerna tunga.

Re'n vidrörs din själ
 Af frihetens stämpel;
 Så följ mig alltväl
 Till frihetens tempel.
 Se, blomsmäckad står
 Den plats, du der får,
 Med salighetsblommor, så strålande, sirad;
 Det väntar dig der
 En krans ock, som är
 Af lager, med namn af odödlighet, virad.

Det ringer till bön,
 Lyss! Klockorna ljuda;
 Och orglarnes dån
 Till lofsång hörs bjuda.
 O, gif mig din hand!" —
 Ja, engel, min hand.
 Hvad sällhet att skiljas från jordiska gruset!
 Min boja, farväl!
 Gladst styr nu min själ
 Sin flygt hän mot frihetens källa, mot ljuset.

Rättelser.

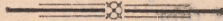
Sid. 5 v. 2 r. 5 står: verldsmystern, läs: verldsmystern.

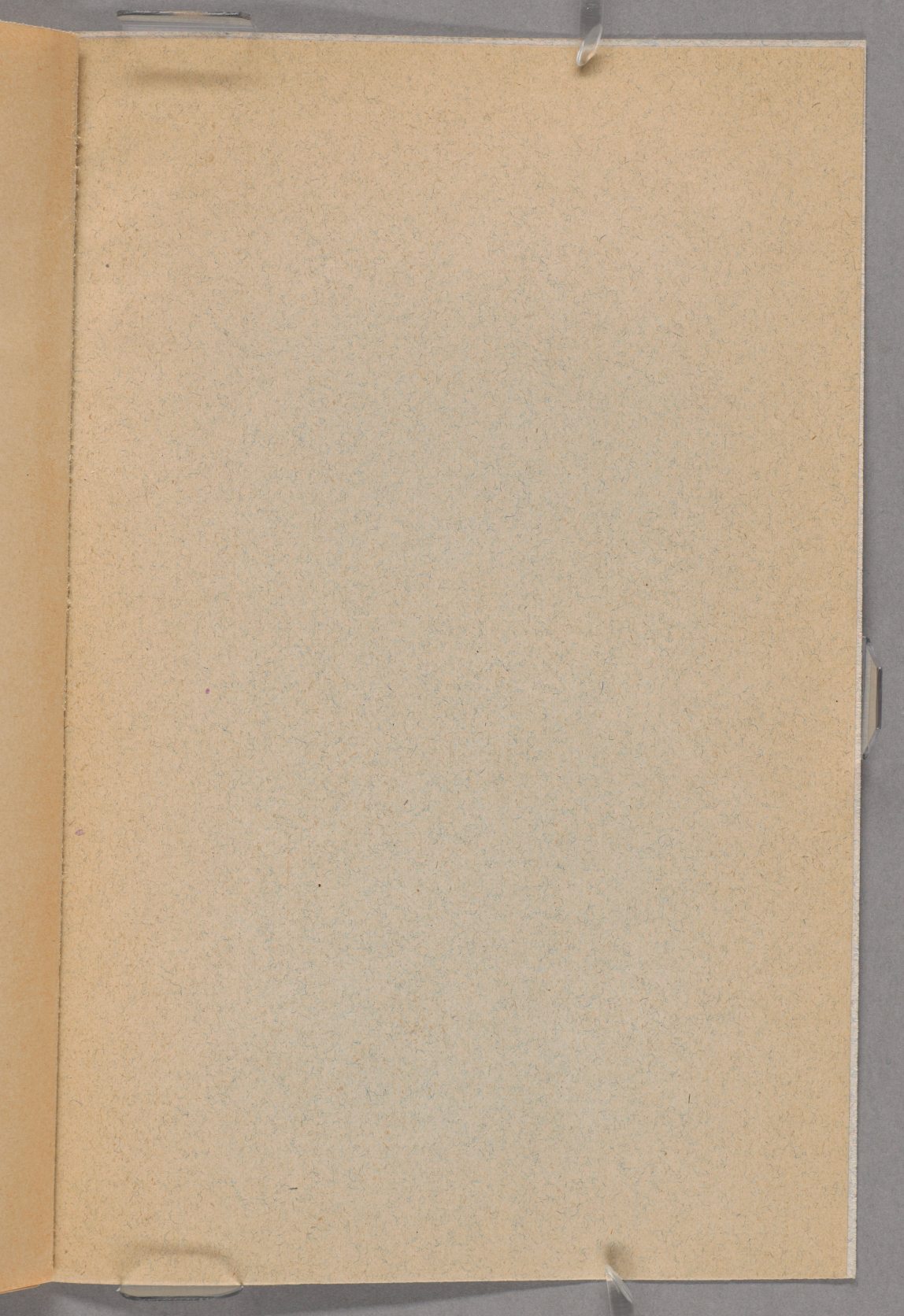
Sid. 7 v. 1 r. 7 står: Får, läs: Tar.

Sid. 12 v. 1 r. 3 står: själ, läs: stjal.

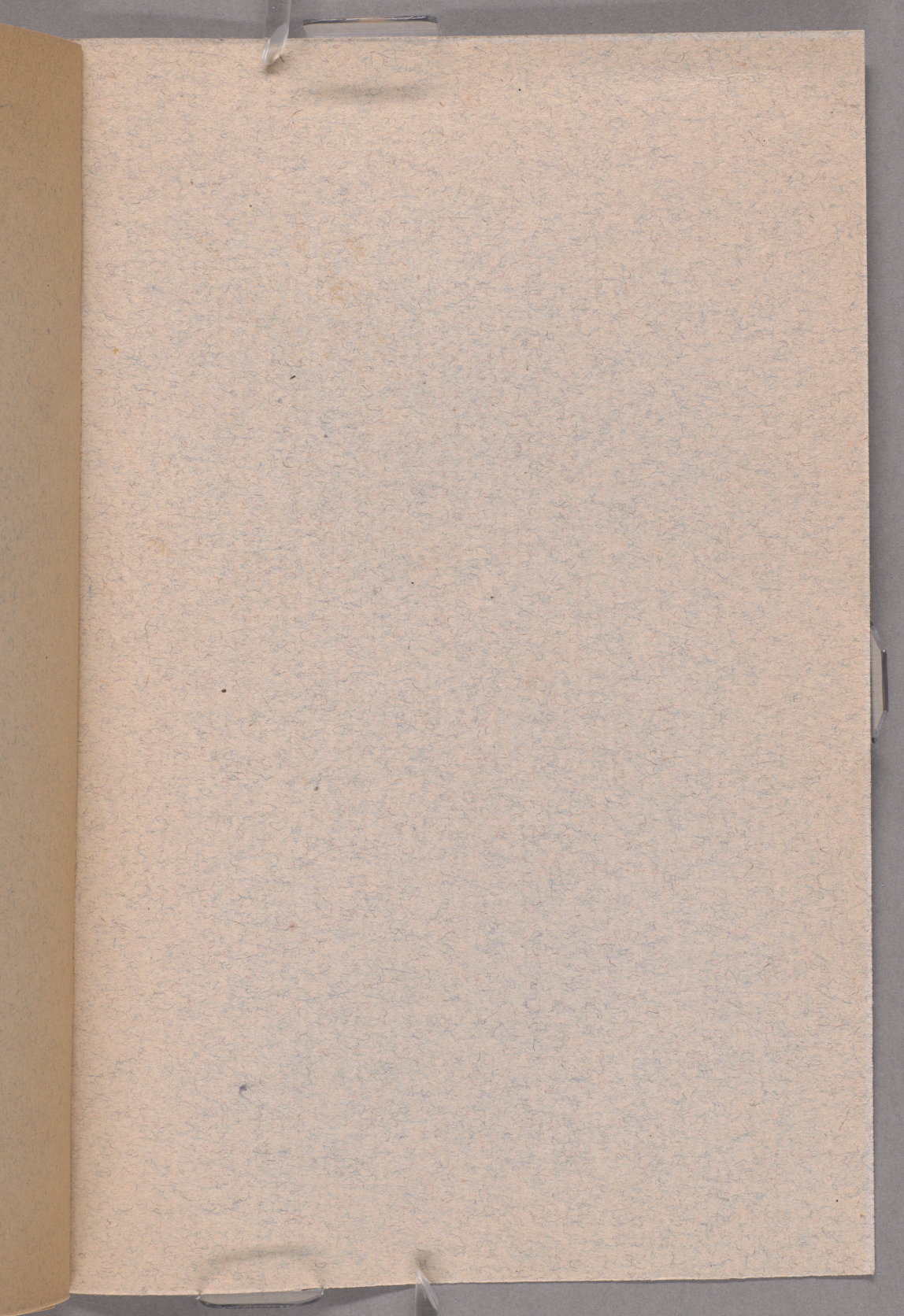
Sid. 12, v. 7—8 läsas inom citation.

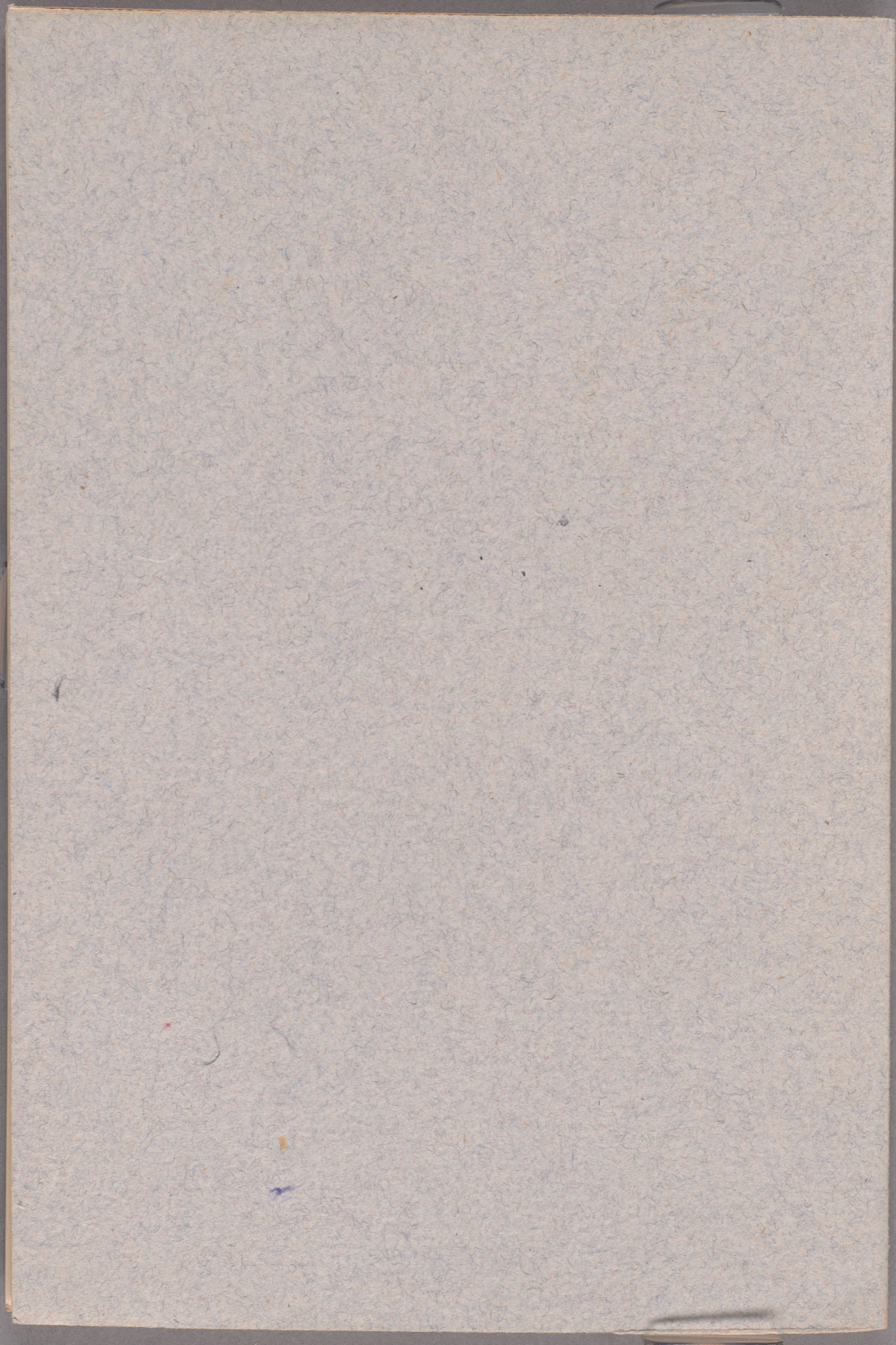
Sid. 13 v. 4 r. 2 står: är, läs: är.

Pris: 1 krona.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

